

Ændringen er en konsekvens af oprettelsen af miljøankenævnet.

Så længe der ikke er fastsat generelle regler vedrørende klage over administrative afgørelser, er der behov for i loven at fastsætte detaljerede forskrifter for klage over de af kommunalbestyrelserne og amtsrådene på miljøbeskyttelsens område truffne afgørelser. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 65.

Sundhedskommissionernes afgørelser har hidtil kunnet påklages til indenrigsministeriet, nu ministeriet for forureningsbekæmpelse. Med den administrative struktur man har valgt for dette ministeriums opbygning, er det forudsat, at behandling af alle klagesager i princippet finder sted i miljøstyrelsen. Kun i de tilfælde, hvor afgørelsen er af principiel karakter, eller er af større betydning for miljøbeskyttelsen, er der i stk. 2 åbnet mulighed for, at ministeren efter særlig bedømmelse i det enkelte tilfælde kan efterprøve en af miljøstyrelsen som klagemyndighed truffet afgørelse. Der henvises i denne forbindelse til bestemmelsen i § 14, stk. 6, i byggeloven (lovbekendtgørelse nr. 361 af 17. juli 1972).

I sager, som i medfør af § 76 kan påklages til miljøankenævnet, ville det medføre en meget omfattende klagebehandling, såfremt sagerne først skulle kunne prøves såvel af miljøstyrelsen som af ministeren. Man har derfor fundet det nødvendigt i disse tilfælde ikke at opretholde den ekstraordinære adgang til, at ministeren kan tillade, at sagerne kan indbringes for ham, jfr. bemærkningerne til § 76.

De af miljøstyrelsen truffne afgørelser, der ikke er klagesager, vil — medmindre andet bestemmes, jfr. bestemmelsen i § 45, stk. 3, 2. pkt. — kunne påklages til ministeren, hvilket følger af almindelige administrative regler.

Man har ikke anset det for hensigtsmæssigt, at amtsrådet i almindelighed virker som klagemyndighed i forhold til kommunalbestyrelsens afgørelser, men ved bestemmelsen i § 46 er der dog åbnet mulighed for, at ministeren kan henlægge særlige opgaver vedrørende miljøbeskyttelsen til amtsrådene. Det kan i denne forbindelse tænkes, at man på enkelte områder kan komme til det resultat, at det vil være hensigtsmæssigt, at amtsrådene behandler visse klagesager, f. eks. sager om spildevandsafledning, som har nær sammenhæng med de opgaver, som amtsrådene varetager vedrørende vandløbsbeskyttelsen.

I sager af større samfundsmæssig betydning vil det være ønskeligt, at ministeren — uden at der foreligger egentlig klage, og uden at sagen har været behandlet i miljøstyrelsen — kan tage en afgørelse op til nærmere undersøgelse og eventuelt ændre

denne. Der er ikke fastsat nogen bestemt frist, inden for hvilken dette kan ske, men det er klart, at der i praksis må være visse grænser for, hvornår ministeren kan tage et sådant skridt.

Til § 71.

Bestemmelsen er enslydende med § 53 i forslag I.

Klagefristen er fastsat til 4 uger svarende til det på mange andre områder gældende.

Den omstændighed, at klagefristen overskrides, udelukker dog ikke, at klagemyndigheden kan tage sagen op til afgørelse, men navnlig hvor der er tale om partslignende forhold, og hvor overskridelsen ikke er uvæsentlig, bør man være tilbageholdende hermed. For at kunne tage en klagesag op til behandling efter udløbet af de 4 uger kræves det, at overskridelsen af klagefristen af særlige grunde er undskyldelig. Der er fastsat en frist på 6 måneder inden for hvilken klagemyndigheden kan tage en for sent indgivet klage op til behandling.

Når der — som i § 66 — er fastsat en særskilt bestemmelse, der påbyder klagevejledning for alle afgørelser truffet af et amtsråd eller en kommunalbestyrelse, vil man lettere kunne tillægge overskridelsen af klagefristen konsekvenser.

Fristen på 4 uger i stk. 1 gælder også klage til miljøankenævnet, jfr. § 81, stk. 1.

Til § 72.

I forhold til § 54 i forslag I er der foretaget forskellige ændringer. I stk. 1 er der tilføjet: „eller klagemyndigheden bestemmer andet“, i slutningen af stk. 2 henvises der nu til §§ 12-14, § 25, § 42 og § 44, stk. 5, og i stk. 3 er udtrykket „tilladelse“ rettet til „godkendelse eller tilladelse“. Ændringerne i stk. 1 og stk. 3 er rent redaktionelle. Ændringen i stk. 2 er en konsekvens af optagelsen af de to nye kapitler 3 og 4 om vandforsyning og spildevand.

Man har ikke hidtil haft generelle regler, der afgjorde, hvorvidt en indgivet klage havde opsættende virkning, men i enkelte sundhedsvedtægter, f. eks. for København og Frederiksberg, er det bestemt, at klage ikke har opsættende virkning. I praksis er man imidlertid gået ud fra, at klage, hvor ikke andet er fastsat i sundhedsvedtægterne, havde opsættende virkning, medmindre det modsatte blev bestemt i det enkelte tilfælde. Dette gælder specielt med hensyn til påbud og forbud, idet klagens virkning ellers ofte ville være betydningsløs, såfremt forbudet eller påbudet straks skulle efterleves. Denne praksis foreslås nu lovfæstet, dog således at der åbnes mulighed for, at kommunalbestyrelsen og amtsrådet i særlige tilfælde kan bestemme, at afgørelsen straks skal efterleves. Med hensyn til tilladelser og godkendelser,